

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Sebestyén Attila ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. április 28. napján meghozott, 19.P.26.363/2010/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

felperes neve felperes 2006. és 2010. között ... megyei jogú város polgármestere volt.

A alperes neve alperes által kiadott ... című napilap ... napján megjelent számában „...” címmel jelentetett meg cikket, mely érintette a felperes személyét is.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, illetőleg nyilvános elégtétel adására való kötelezését az általa megfogalmazott közlemény közzétételével. Ezen túlmenően kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2010. június 4. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatainak megfizetésére.

Előadta, hogy az alperes személyiségi jogát azzal sértette meg, hogy a cikk címében valótlanul tájékoztatta az olvasókat arról, hogy vele szemben nyomozás folya. A cikkben szerepel ugyanakkor az a kitétel is, hogy a Zala Megyei Főügyészség ismeretlen tettes ellen folytat nyomozást, ezért a címben megfogalmazottak valótlanságot jelentenek.

Valótlan volt továbbá a lap azon közlése is, miszerint három különböző ügyben vizsgálják, hogy hivatali visszaélést követett el. A nyomozó hatóság alapvetően azt vizsgálja az eljárás során, hogy elkövetett cselekmény köthető-e meghatározott személyhez. Amennyiben ez a meghatározott személy azonosítható a bűncselekmény elkövetőjével, vele szemben közli a hatóság a bűncselekmény alapos gyanúját. Ez az a pont, amikortól kezdve megalapozottan lehet állítani azt, hogy valakivel szemben nyomozás folyik. Az eljárás során azonban őt semmilyen minőségben nem hallgatták meg.

Az alperes kérte a kereset elutasítását.

Hivatkozott arra, hogy a felperes által sérelmezett cikk egy bűnügyi tudósítás. A következetes bírói gyakorlat szerint a sajtószervet nem terheli a büntetőeljárás valós tényeinek közlésén túlmenően bizonyítási kötelezettség, vagyis annak igazolása, hogy a felmerült gyanú mennyiben megalapozott. A közöltek összhangban állnak az eljárás korabeli állásával. A büntetőeljárás irataiból és a megszüntető határozatból az a következtetés vonható le, hogy formailag ismeretlen tettes ellen indult ugyan az eljárás, de kizárólag a felperes cselekvőségét vizsgálták ennek során. Maga is hivatkozott arra, hogy a cikk szövegében szerepel, hogy az eljárás formailag ismeretlen tettes ellen indult, és az írás a vizsgálat tárgyát is pontosan határozta meg. A felperesnek arra lehet jogosultsága, hogy a büntetőeljárás számára kedvező befejezése esetén, ennek közlését is kérje a sajtószervtől. Hivatkozott arra, hogy a per tartama alatt, 2011. március 7. napján tájékoztatta az olvasókat a nyomozás megszüntetésének tényéről.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7 § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. § (1) bekezdését, a 3. § (1) bekezdését, 11. § (1) bekezdésének c) pontját, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikkének 1. pontját, 2. pontját, az 1976. évi 8. tvr-rel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 19. cikkének 1., 2., 3. bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 85. § (1) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3) bekezdéseit, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1), (3) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13. számú állásfoglalásait és az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli cikk megfelelt a bűnügyi tudósításokkal szemben támasztott követelményeknek. A cikk pontosan közölte, hogy mely tárgyban folyt az eljárás, és azt is közölte a rendelkezésre álló adatoknak megfelelően, hogy az eljárás milyen stádiumban van. Az írás nem állította, hogy a felperest meggyanúsították bűncselekmény elkövetésével, illetőleg hogy vele szemben alapos gyanút közöltek volna. A beszerzett nyomozati iratokból azt állapította meg, hogy névtelen feljelentés alapján vizsgálták a bejelentések tartalmát, a rendőrség ennek során nyomozati cselekményeket végzett, iratokat szerzett be és tanúmeghallgatást folytatott. Ezzel a helyzettel az alperes cikke tartalmilag egyező álláspontot ismertetett.

Az elsőfokú bíróság a körülmények mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett cikk címe sem megtévesztő a tartalomhoz viszonyítva. Az alperesi sajtószerv tájékoztatási kötelezettségének körébe tartozik, ha egy jelentős nagyságrendű város polgármesterével kapcsolatos bejelentéseket az ügyészség vizsgál. Erről a sajtószerv jogosult beszámolni. Álláspontja szerint, a felperessel szembeni bejelentések következtében indult az eljárás még akkor is, ha a felperessel szemben gyanúsítást nem közöltek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének jogalapja hiányában a keresetet teljes egészében elutasította, tekintettel arra, hogy a jogalap hiányában az elsőfokú bíróság további jogkövetkezményeket nem vizsgált.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Ezzel összefüggésben kitért arra, hogy a nyomozás megszüntetésével kapcsolatos alperesi közlésre a per tartama alatt került sor, ezért mellőzte az alperes javára történő költség megítélését.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének teljesen helyt adó határozat meghozatalát.

Fenntartotta a keresetében, illetőleg a per során előadott előadásait és érveit. Álláspontja szerint a keresettel támadott sajtóközlemény tartalmi és ténybeli ellentmondásokkal terhes, és ennek eredményeként alkalmas arra, hogy az olvasóban hamis és valótlan képzetet keltsen. Az újságolvasók túlnyomórészt nem jogvégzett személyek, így nem elvárható tőlük, hogy a büntetőeljárások egyes szakaszai és az érintett személyek eljárási pozíciói között megfelelően különbséget tegyenek. Az alperesi sajtószervnek ezért fokozott igényességgel és pontossággal kellett volna eljárnia.

Az alperesi sajtóközlemény címe a nyelvtani értelmezés szabályai és az általánosan elfogadott jelentéstartalom alapján kifogásolható és valótlan tartalmú. Amennyiben valakiről azt fogalmazzák meg, hogy nyomozás folyik ellene, az újságolvasóban az a kép alakul ki, hogy az érintett személy egy büntetőeljárás alanya, akivel szemben akár bűncselekmény gyanúja is megfogalmazható. A rendelkezésre álló periratokból azonban egyértelműen az következik, hogy a felperessel szemben semmifajta eljárási cselekményt sem foganatosított a nyomozó hatóság. Kitért arra is, hogy egy cikk címét általában lényegesen többen olvassák el, mint a hozzá

kapcsolódó hírt, ezért fokozottabb az elvárás ennek pontossága és hitelességével összefüggésben.

Álláspontja szerint mindezek alapján megállapítható, hogy az érintett sajtóközleménnyel a keresetben rögzített módon az alperes megsértette a felperes személyiségi jogait, melyre tekintettel a keresetben foglalt jogkövetkezményeket kell alkalmazni vele szemben.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A PK 14. számú állásfoglalás I. pontja kimondja, hogy a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani. Az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv közleményét.

A II. pont szerint, nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartamáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntetőbíróági ítéletről.

A III. pont alapján, ha a büntetőeljárás nem vezet elmarasztalásra, a sajtószerv az érintett személy kívánságára köteles az olvasókat erről is tudósítani.

A PK 14. számú állásfoglalás alkalmazási körét a joggyakorlat kiterjesztette az általános személyiségi jogi perekre is. Ezen túlmenően az ítélezési gyakorlat az állásfoglalás rendelkezéseit egyrészt nem csak a büntetőeljárásra, hanem más eljárásokra is alkalmazza. A büntetőeljárással kapcsolatos tájékoztatási lehetőség sem korlátozódik a vádirat és az ítélet tartalmára, illetőleg a nyilvános tárgyaláson történetekre, hanem a teljes büntetőeljárásra adott a tájékoztatási lehetőség, de figyelembe kell venni, hogy a tájékoztatás megfelelően az eljárás adott állásának.

Az elsőfokú bíróság figyelemmel a fenti jogszabályokra és állásfoglalásra, valamint a beszerzett nyomozati iratokra, helyesen következtetett arra, hogy az alperes jogsértést nem követett el a felperes terhére. Az olvasókat megfelelően tájékoztatta a névtelen bejelentések tartalmáról, a nyomozati vizsgálat köréről, és arról is, hogy ezekkel összefüggésben a nyomozó hatóság a felperes cselekvőségét vizsgálta. Ebben a tekintetben nem volt jelentősége a felperes által hivatkozott azon ténynek,

hogy vele szemben alapos gyanút nem közöltek, illetve, hogy semmilyen minőségben nem hallgatták meg. A hatóság az adott eseményekkel kapcsolatosan kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes magatartása megvalósított-e valamilyen bűncselekményt, mert a vizsgált bejelentések a felperes személyéhez voltak köthetők.

Tekintettel arra, hogy a felperes által sérelmezett közlések az addigi nyomozati cselekményekre tekintettel valótlannak nem voltak tekinthetők, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes keresetének jogalapja hiányzik. Mivel valótlán közlés nem volt az alperes terhére róható, a keresetben foglalt jogkövetkezmények sem voltak alkalmazhatók vele szemben. Az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes keresetét.

A felperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles viselni az alperes másodfokú perköltségét. A másodfokú perköltség, az alperesi jogi képviselőt a Pp. 67. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megillető munkadíjból áll.

A felperes a per illetékfeljegyzési jogos jellegére tekintet nélkül a fellebbezési illetéket leróta, ezért ennek viseléséről és megfizetéséről a másodfokú bíróságnak külön nem kellett rendelkeznie.

Budapest, 2011. december 15.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő